

Сведения, получени от БОРИС ДЕЛЧЕВ на 19.III.1975 година
В разговора участва и проф. БОРИС КОЙЧЕВ.

От Николай Дончев знам, че по време на посещението им в Италия италианците го попитали могат ли да преведат "Тютюн" от първото издание, димов отговорил, че ще помисли.

Ханчев беше вече починал, когато аз писах спомените си за димов и нямах възможност да се консултирам, но ми се струва, че той на времето написа стиховете под карикатурата, която изобразява димов с двете си героини Ирина и Лила.

Според мене димов беше вътрешно несвободна личност. Той беше по-свободен в мисловната сфера, отколкото в отношенията си с хората.

Б.Койчев. В това отношение димов като че ли се промени след 1946 г.
Б.Делчев. Той беше много деликатен човек, попаднал в една остро политическа обстановка. Можеше да устои една мисъл в спор само при положение, че не му се налагаше диктат.

Аз не съм съгласен с Б.Нонев по въпроса за хумора на д. димов. У Димов нямаше чувство за хумор, а интелектуални сатирични попадения. При него може да се говори само за ирония, която предполага извисяване над другите и е най-висшата форма на хумора. Като писател той има склонност към величествените фигури.

Б.Койчев. Както сме си седели с приятел, в единия ъгъл на устата му се явяваше изкривяване, нещо като усмивка. Това дразнеше другите.

Б.Делчев. Предполагам, че димов не е имал приятел, на когото би могъл да повери цялата си душа. Това вече говори за обремененост с несподелени вълнения, за една трагична човешка личност.

Б.Койчев. Много се страхуваше да не разберат хората неща за него, които според мене не бяха нищо особено.

Б.Делчев. Макар и вътрешно конфликтна личност, той се плашеше от външното стълкновение.

Споменатият от ~~мне~~ димов ~~мне~~ в писмото му до мене човек, чието име давам в инициали, беше тогава кмет на Пловдив.

Спомените ми за д. Димов излязоха в книгата с много малки промени в сравнение с първоначалния текст, отпечатан в сп. "Литературна мисъл". Аз държа на този първоначален текст.

Водач на делегацията за СССР, от която ме бяха изключили беше Орлин Василев.

Юбиляра, за когото говоря е Вт. Каракостов. За него димов написа статия в "Народна култура" по случай петдесетгодишнината му. Това ще да е било през 1964 или 65 г. това беше един текст, който